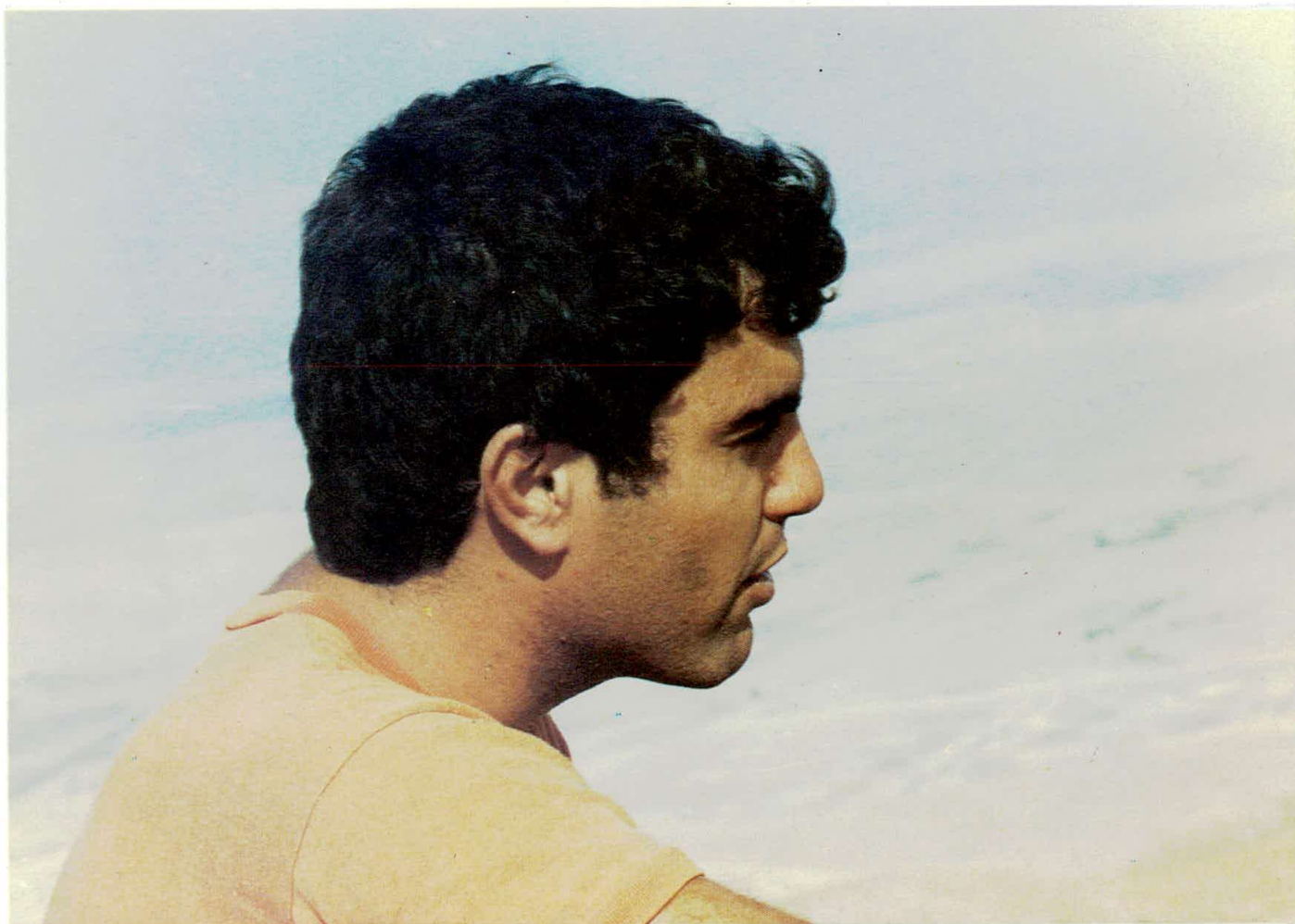

גוני

גוני

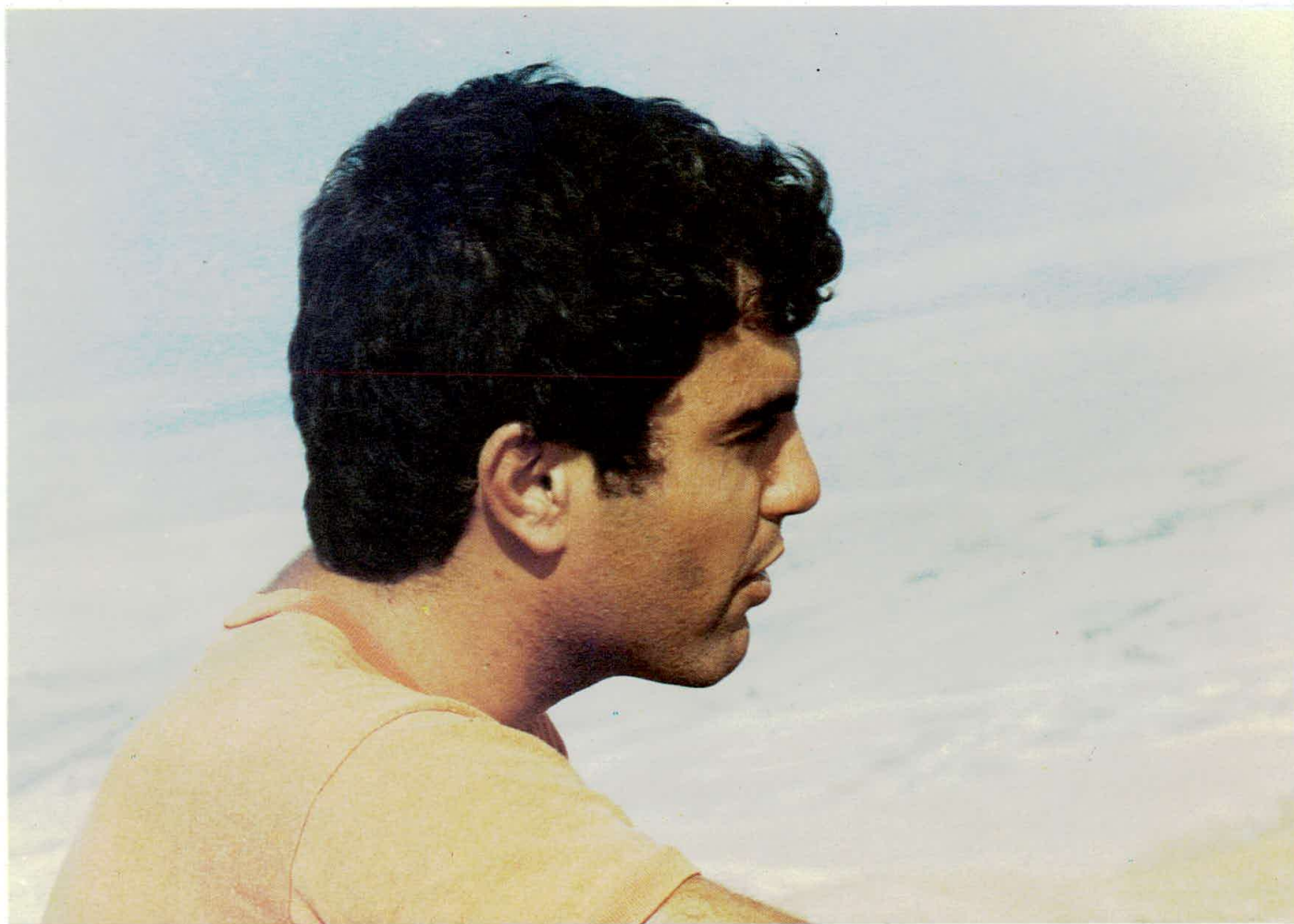
רס"ן גוני הרניק נולד בירושלים ב-25.7.1956
נפל על הבופור במלחמת הלבנון ב-7.6.1982

הערב / חנוכה

בשאלתו ל: אהבה
הבדל לא יכולת אהבה
האבות האלו מציגים אהבה
ואהבה מבחינת אהבה.

אנו יכולים לומר, אהבה
הינאצים אינם מציגים אהבה
ורבים האצנים מציגים אהבה.

כל מה שיש לי, אהבה
אהבה, אהבה, אהבה מציגים אהבה.
האבות האלו מציגים אהבה
לא יכולת אהבה.

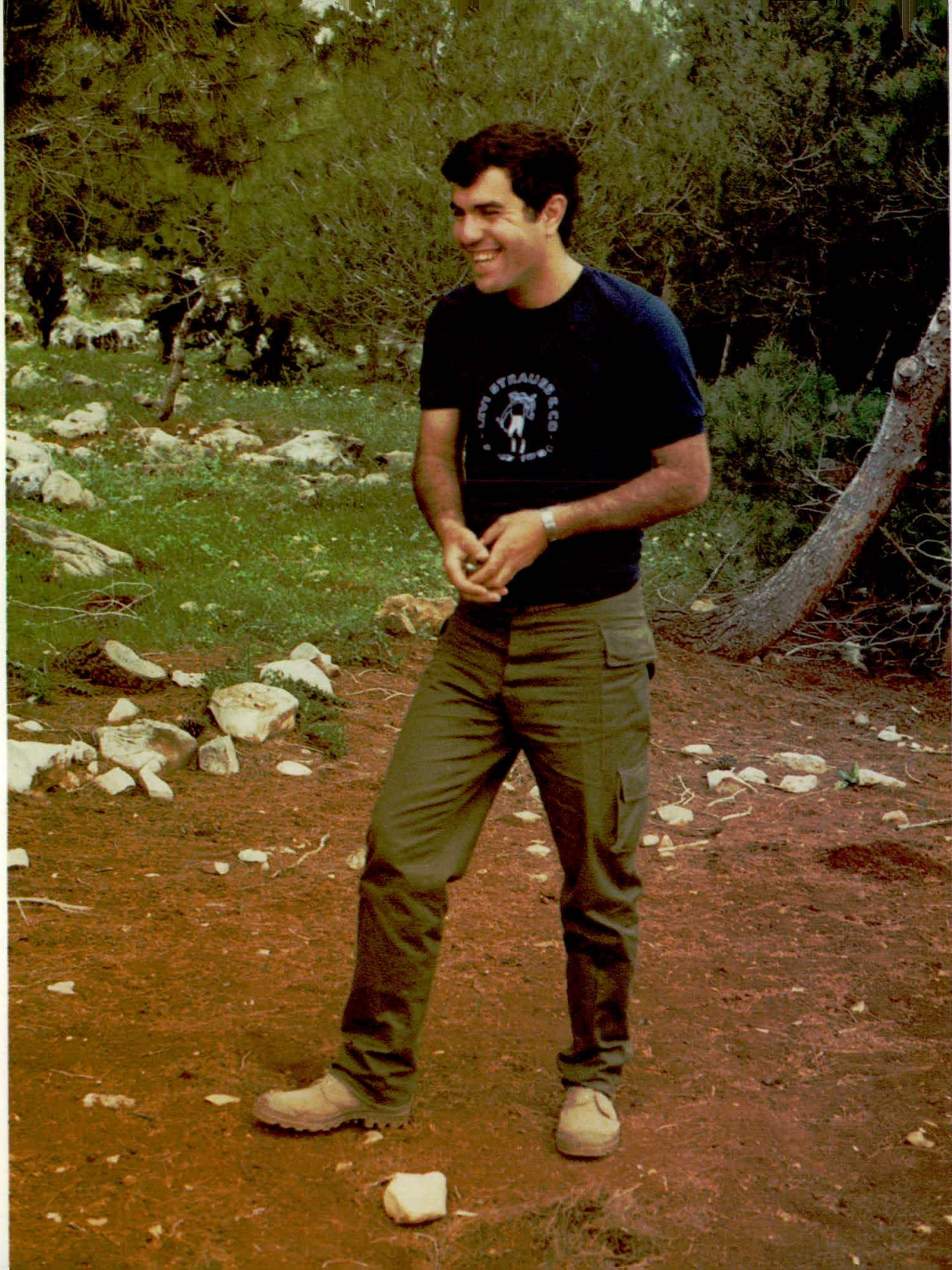
רס"ן גוני הרניק נולד בירושלים ב-25.7.1956
נפל על הבופור במלחמת הלבנון ב-7.6.1982

הרשב"ה / חנוכה

בשאלתו ל: אהרן
בב לא יבוא אהרן
האבות האלו מצי' אהרן ארצו
וארם מבני אהרן.

אלו יבוא אהרן אהרן
היה ארץ ארם אהרן אהרן
וביום הארץ אהרן אהרן.

כל מה שיש לי אהרן
אהרן אהרן אהרן אהרן
הא אהרן אהרן
לא יבוא אהרן.

החילים הצעירים שמתו לא ידברו,
ובכל זאת ישמע קולם
בחלל הבתים שהדמימו:
יש להם דומיה, המדברת בעדם כלילות,
ובהכות האורלוגיו.

הם אומרים:
צעירים היינו ומתנו —
זכרוננו!

הם אומרים:
עשינו ככל אשר יכלנו,
אף אם לא ישלם המעשה
והיה כלא עשינו.

הם אומרים:
מיתותינו לא שלנו הן,
כי אם שלכם,
ונאשר תעשו מהן —
רק הוא יהיה משמעו.

הם אומרים:
אם חיינו ומיתותינו
נועדו לשלום ולתוחלת אחרת,
או חלילה היו לשוא —
לא נוכל עוד לומר.
אתם התיבים לומר זאת!

הם אומרים:
הנה צוינו לכם את מיתותינו,
תנו להן את משמעו:
תנו להן קצ' למלחמה ושלום-אמת,
תנו להן נצחון הגומר מלחמות
ועושה שלום.
תנו להן משמעו.
כי צעירים היינו, —
אומרים הם.

מתנו —
זכרוננו, אתם החיים:

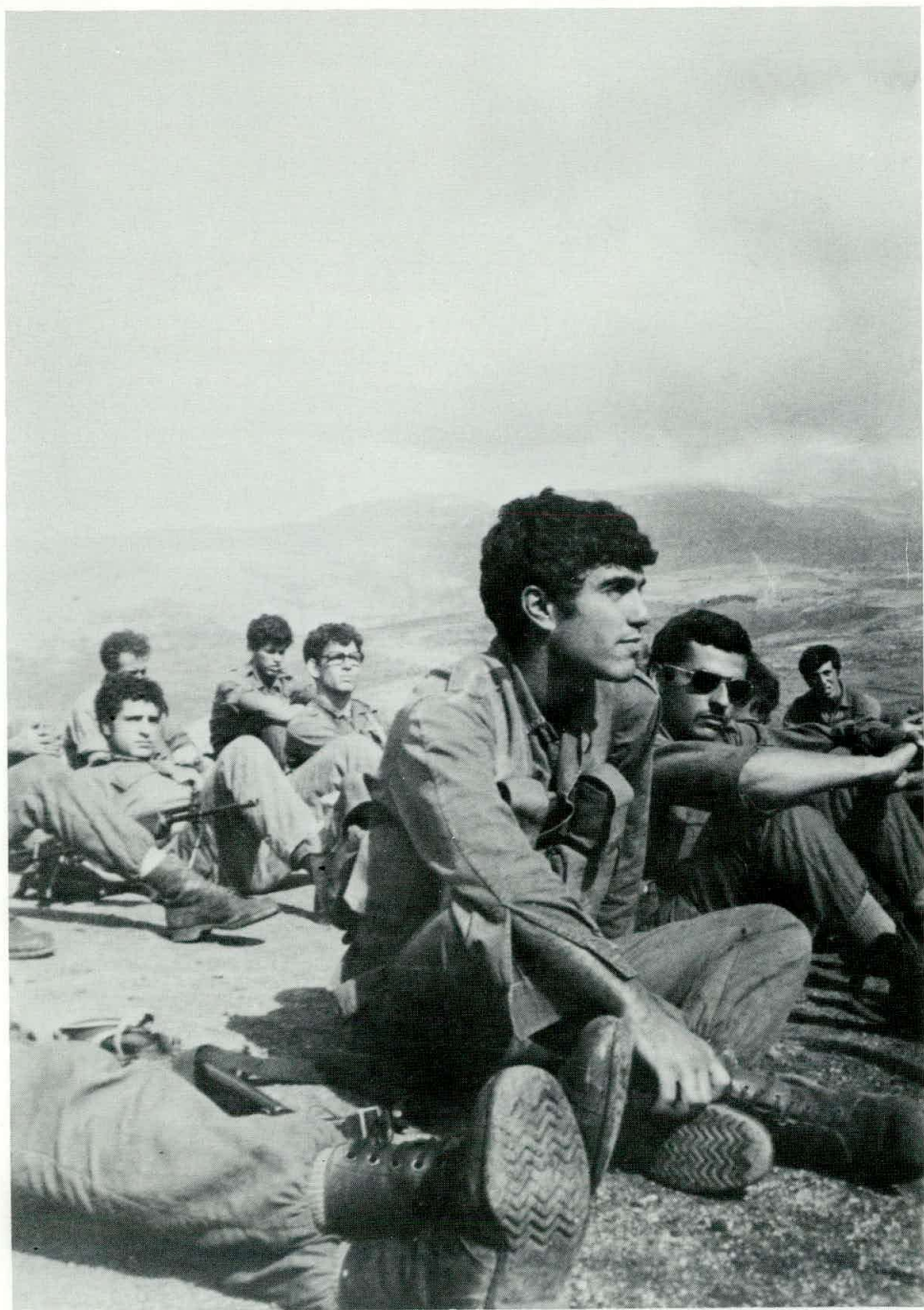
ארציבלד מקליש

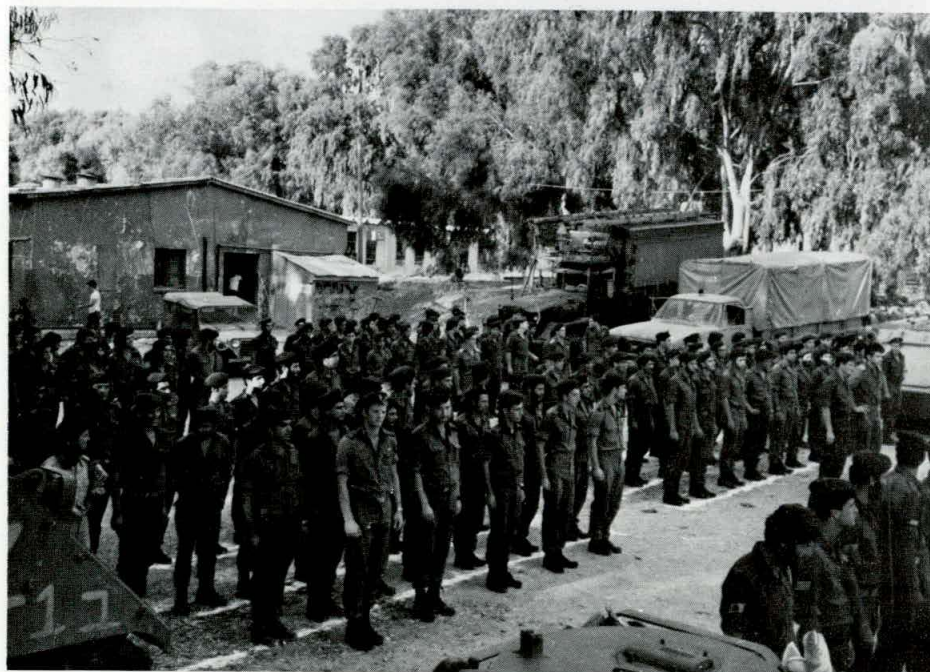
עצוב למוות באמצע התמוז
דגלי־הקיץ נשאים אל על
בראש התרן תור הומה ולא יחדל
ועל קיצה ועל קצירה הידד נפל

עצוב למוות באמצע התמוז
דוקא כשהאפרסקים בשפע
וכל הפרי דוקא צוחק בסל
ועל קיצה ועל קצירה הידד נפל

עצוב למוות באמצע התמוז
אבל באמצע התמוז אמות
אל בוסתני־הפרי שהתיתמו
הידד אחר הידד נפל יפול
ועל קיצה — ועל קצירה — ועל הכל —

עצוב למוות באמצע התמוז

לסיירת / 19.6.82

"מכלאות כאן קדקד נוקם"
באור מלא מגיע עדיכם
מכלאות כאן קדקד
לא לנקום כי לשמור עליכם.

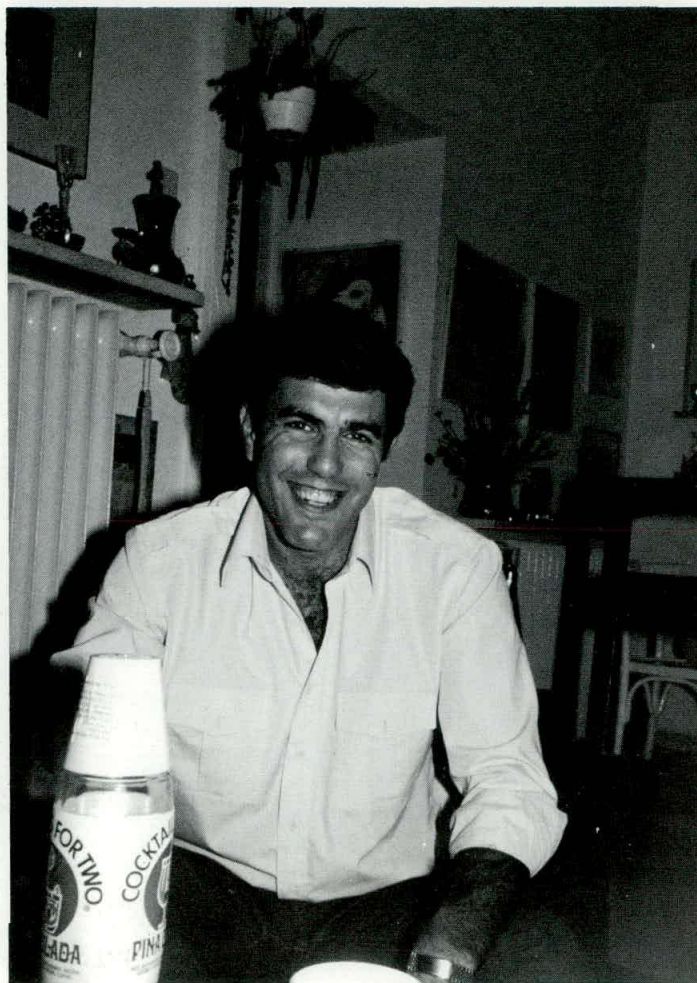
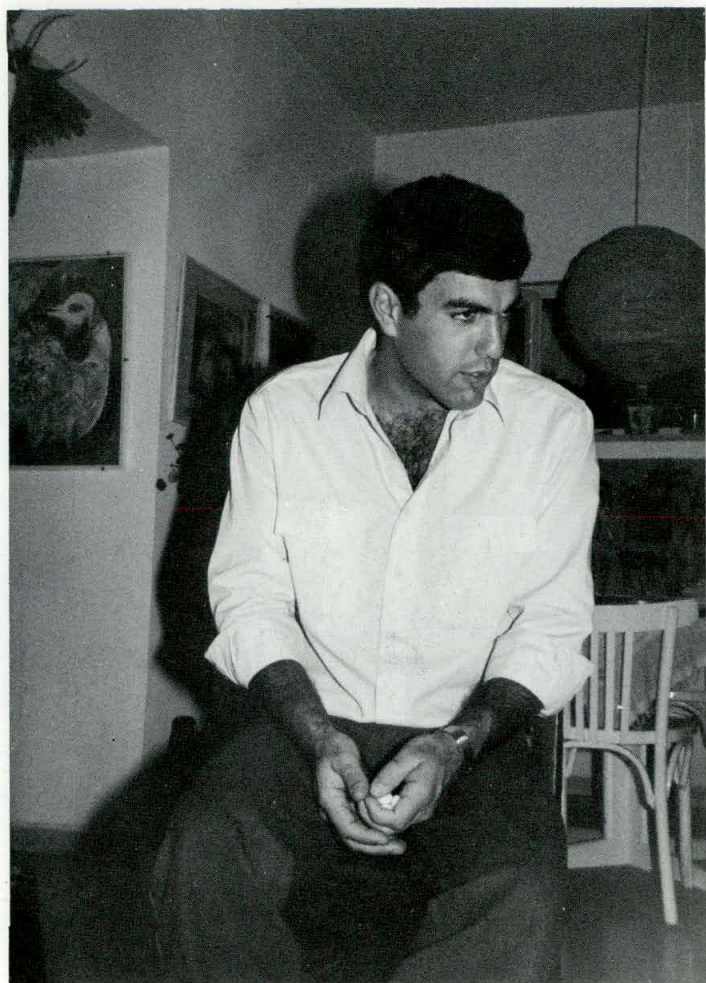
מכלאות כאן קדקד נוקם
לא אכזר אך אוהב
בא להיות על ידכם
באורות מלאים
בליל קרב ודם
מכלאות כאן קדקד נלחם
לחזק רוחכם וידיכם.

ואחר-כך בכלות
הלילות והאש
מכלאות קדקד נוקם
נשאר בינכם.

השבע רק, רעי, אם יש יום ותננו
ועברת ביטי, מה תאמר שם? כזאת:
הוא רוף הכלים והיה רועה רוח,
אכל מת כמו איש היודע עשות.
עד הבקר, רעי, לא תקום בי עוד רוח.
אך עד בקר אני לא אשכח לך זאת.

נתן אלתרמן

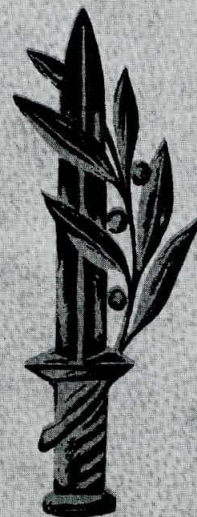

ראש המטה הכללי מסמין את

ר/2234284 הרצק ג'ורא

לקצין בצבא הגנה לישדאל

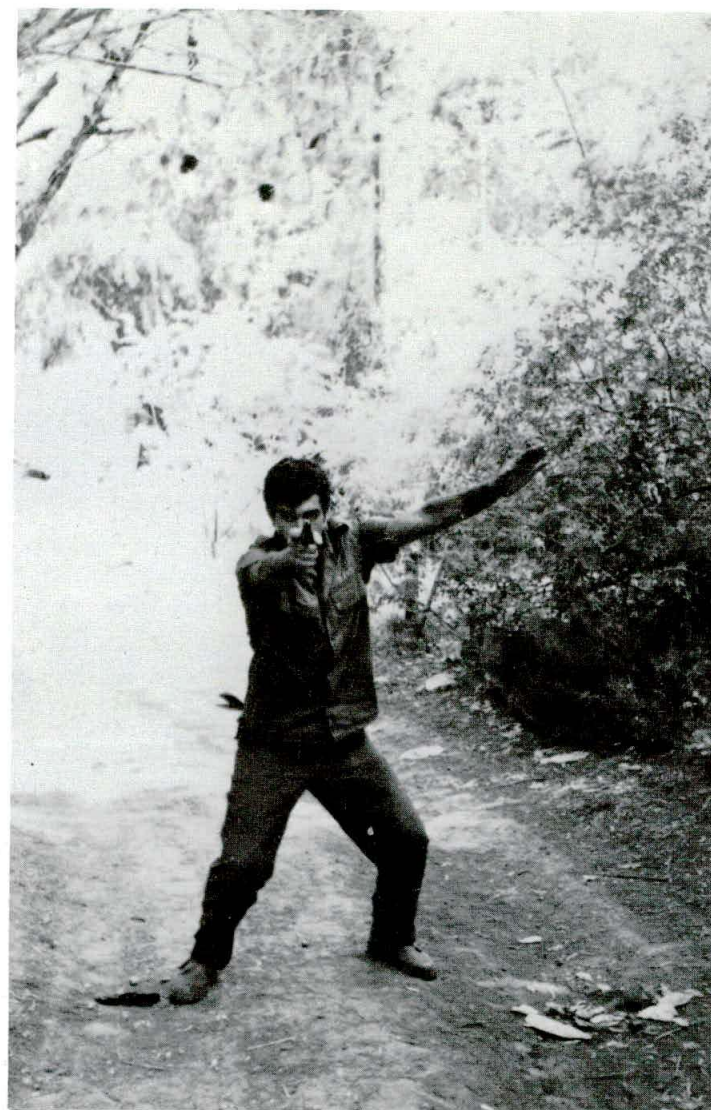

מרדכי גור רבאלוף
רמטכ"ל

ניתן ביום

כס קצון תשל"ז
18 024276

אני והשקט

שמעתי על השקט.
לא פגשתי בו עדיו.

הוא שיר לארץ
שאת שמה אני יודע.

הוא קשור בעיר
שלא עברתי ברחובה.

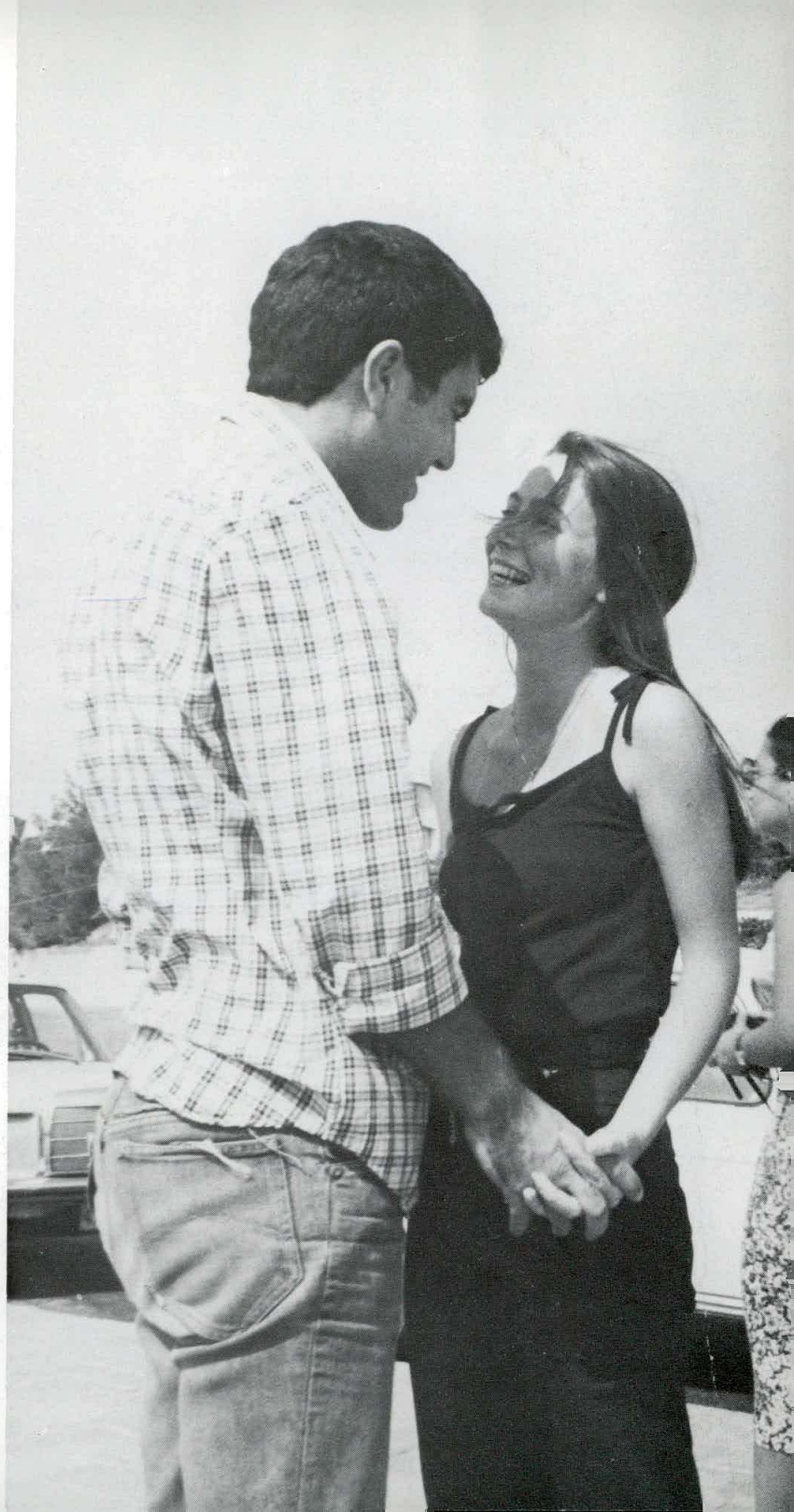
הוא שוכן בבית —
לא נשענתי בחלונותיו.

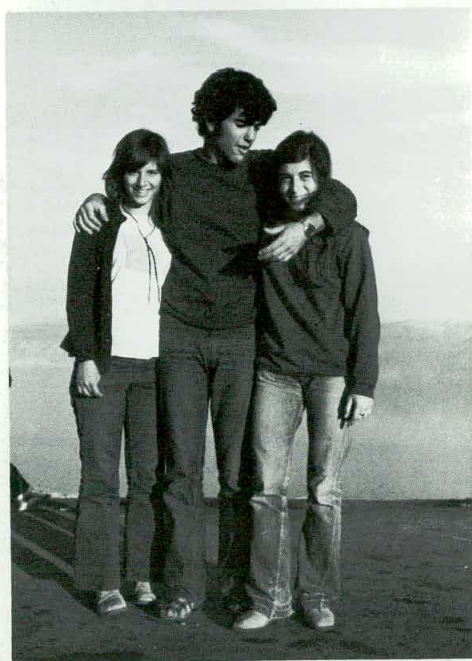
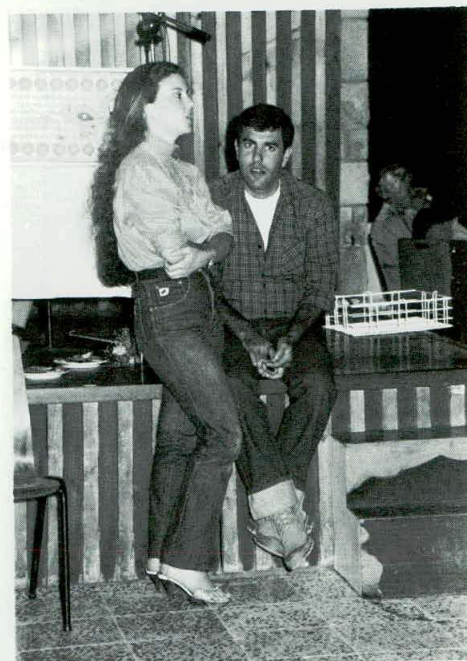
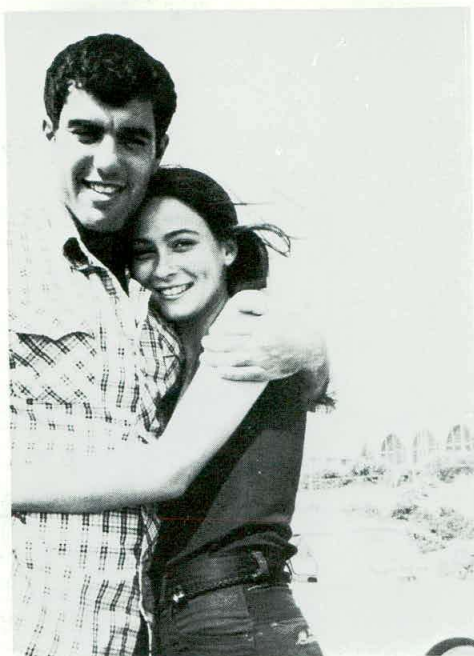
נדמה לי, כי השקט
הוא ככלות.

ואני בטרם.
כמו רעב.

חיים גורי

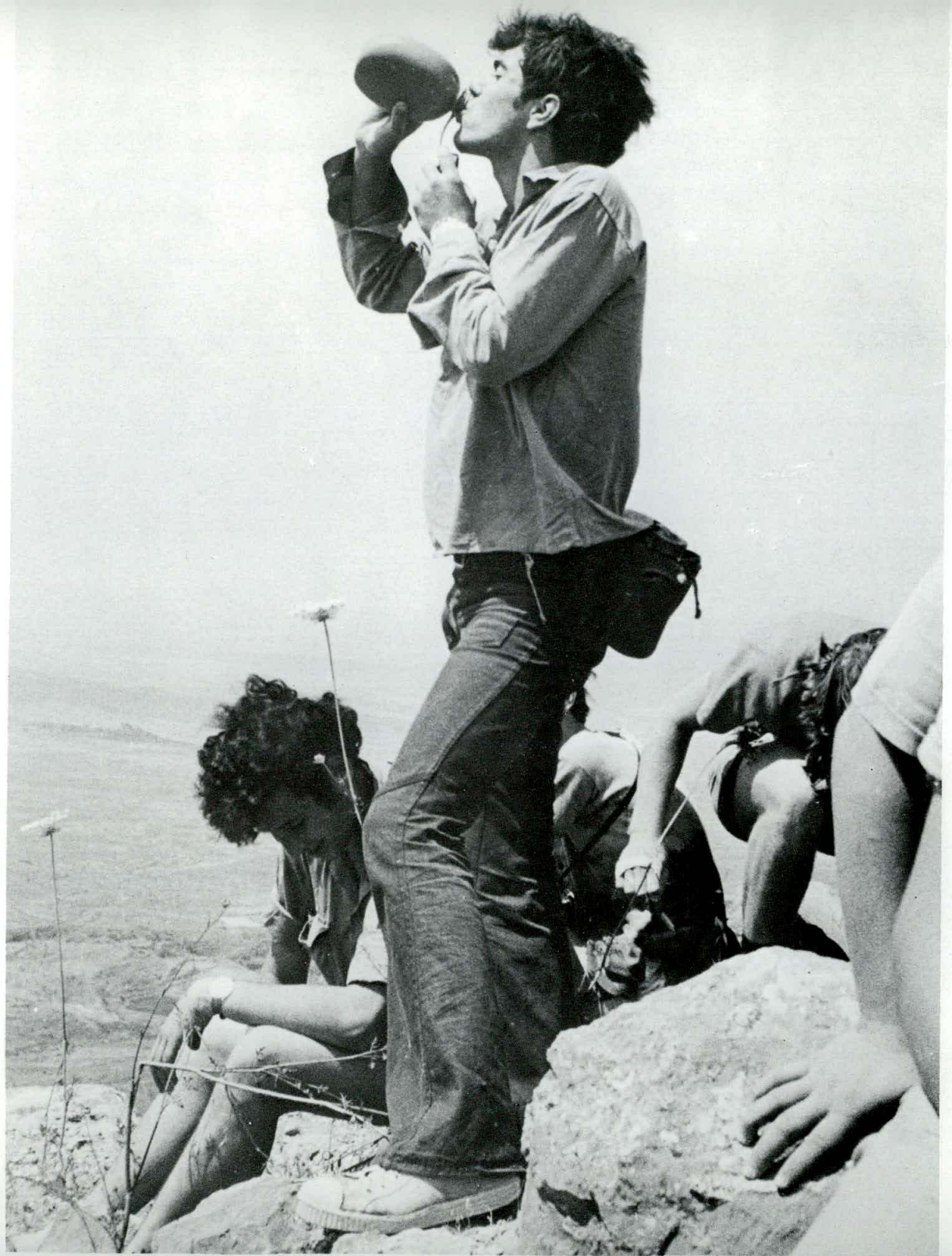

קִיץ וְחֵרֶף, אָבִיב וּסְתוֹ
מִי נִהְרֹת וְהִים הֶרְחֵב
וְהָרִים וַיַּעֲרוֹת וְשִׁיחִים וּפְרָחִים,
וְגוֹפֵי עֲשָׂכִים יִרְקִים וְלֶחִים,
וְהָאוֹר הַנוֹדֵד כְּנִסִּיָּה מְאוֹהֶב,
וְצִנַּת הַפֶּסֶף וְחֶם הַזֶּהָב.
סוֹכְבִּים וְהוֹלְכִים בְּגִלְגַּל הַשָּׁנָה,
שָׂטִים וְעוֹבְרִים בְּתַקּוּפוֹת הַשָּׁנָה
וְאַתָּה עִמָּהֶם בְּתַקּוּפוֹת הַשָּׁנָה.

דליה רביקוביץ'

הַאֲנָשִׁים הַהוֹלְכִים עַל הָרֶכֶס
יָפִים הֵם,
לֹא כִּהֶם מֵאַחֲרֵי הָאֲשָׁנִים,
הֵם תְּמִירִים כְּבוֹשִׁים בְּרֶכֶסִּים —
יָפִים הֵם.

הַאֲנָשִׁים בְּזִרְיָה עַל הָאֶפֶק
עֲזִים הֵם,
לֹא כִּהֶם הַמְּאֻזָּנִים פְּרוּרִים,
הֵם חֲדִים כְּסֻכּוֹת בְּאֶפֶק —
עֲזִים הֵם.

אבנר טרינין

יֵלֶד־אֹר. צֶפֶר קִיץ
רוֹחַפֶת בֵּין הָרִיסִים
חִיּוֹת שֶׁל קוֹצִים עַל שֹׁפֶת נָהָר מֵאֲפִיל
הַזְמָנִים חוֹלְפִים
הַנֶּהָרוֹת, הַחוֹפִים, גְּאוֹת וְשֹׁפֵל
יֵלֶד
אֹר
צֶפֶר קִיץ רוֹחַפֶת

נתן יונתן

מאהבתי
 הלכתי אל בורות המים
 בדרכי מדבר
 בארץ לא זרועה
 מאהבתי
 שכחתי עיר ובית
 ובעקבותיך —
 בנהיה פרועה —

נעמי שמר

היום מאירה השמש,
אתה זוכר שהיית,
זוכר שהיית לילה,
זוכר שהיית שחר,
זוכר שהיית נער
תוהה כתם המשחק.

היום מאירה השמש.
שלשה מגדלים בשמים,
שלשה דגלים ברוח
ועיר עתיקה מקפת
חומה ואיגנה זוכרת
שפעם היית לילה,
שפעם היית שחר,
שפעם היית נער
תוהה כתם המשחק.

לאה גולדברג

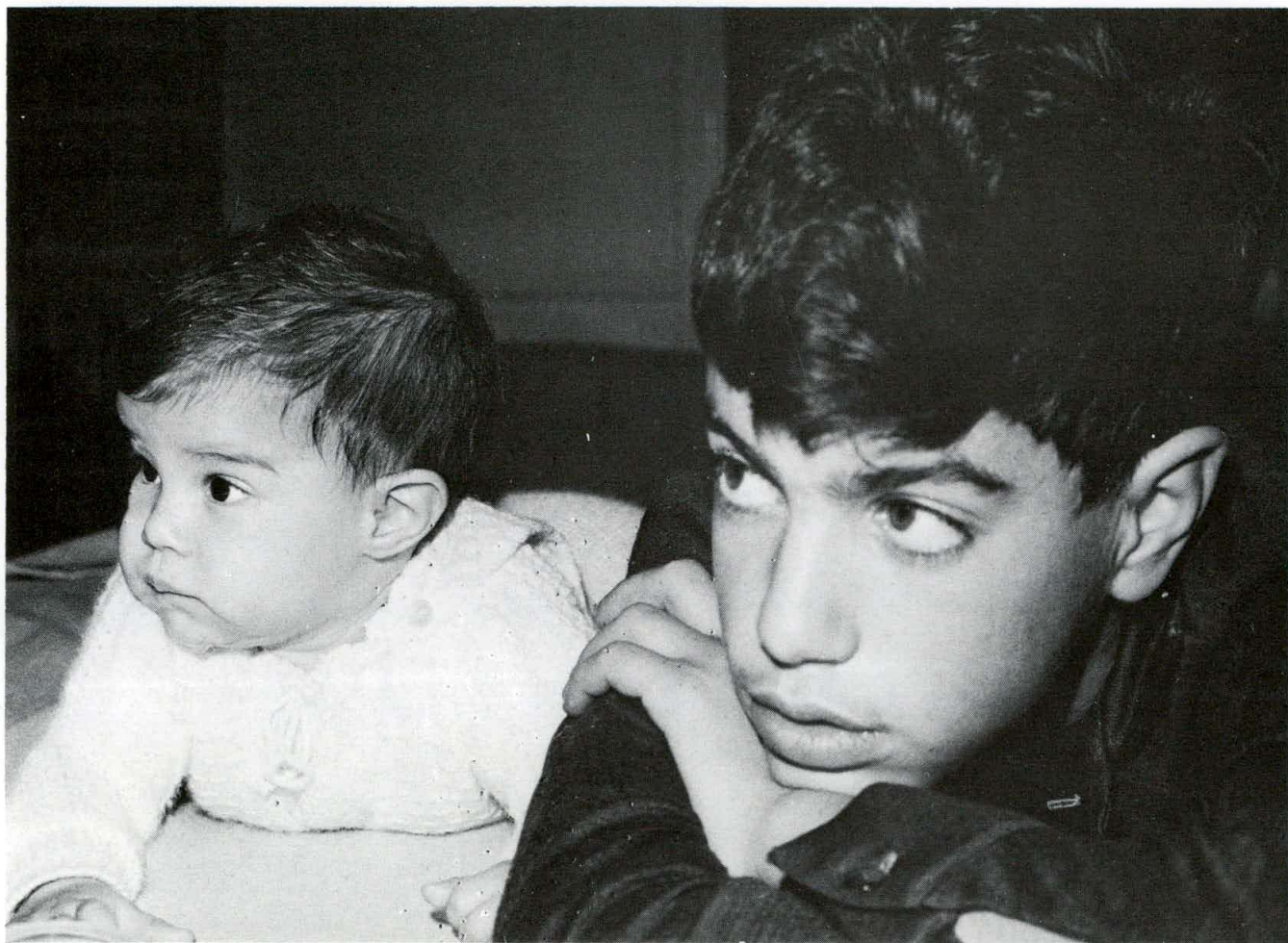

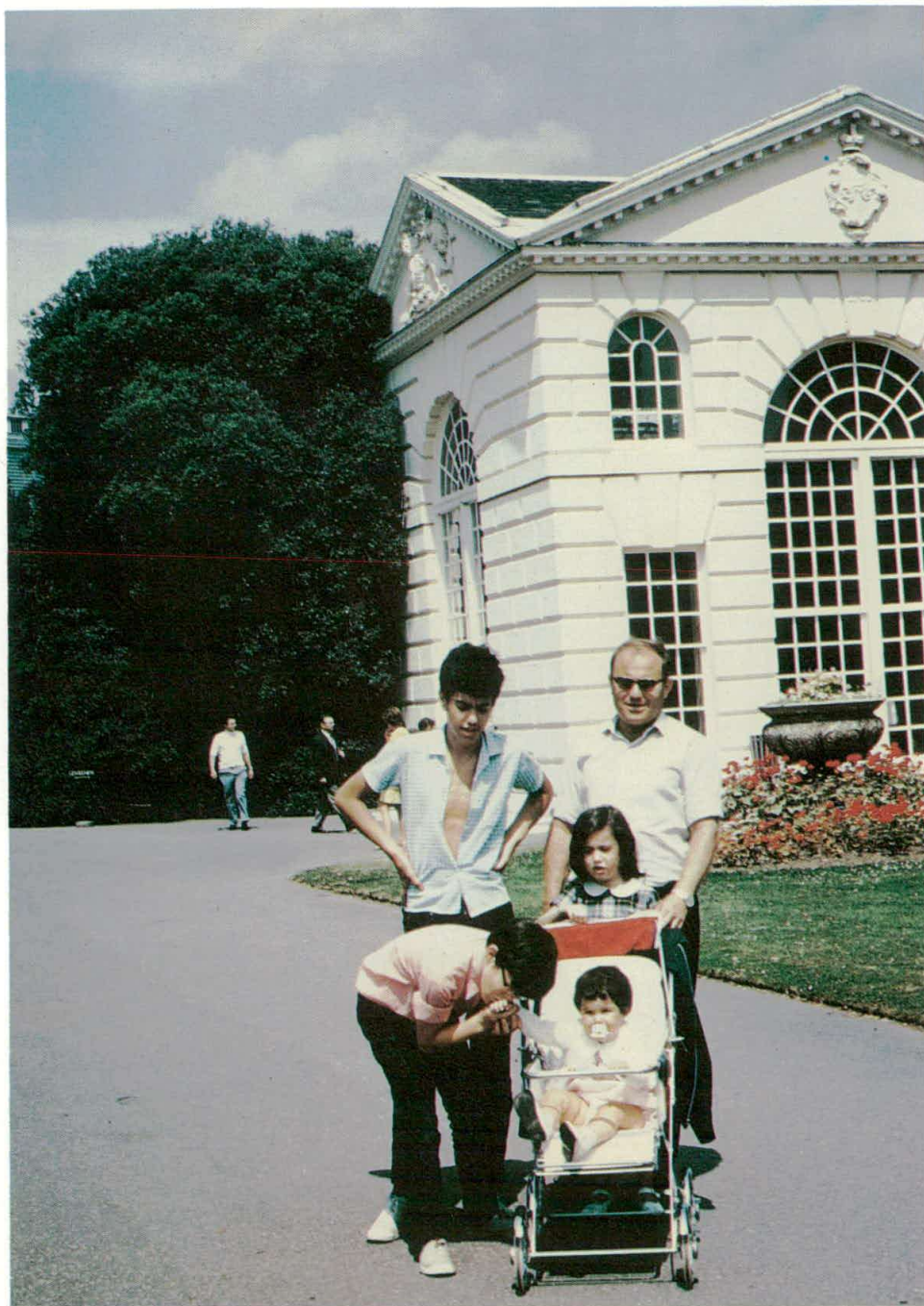
בחוץ הקיש פרסה האדמוני שלי.
יקר מאחרים נרם, יפה עינים.
מגזע רמכים, אביר בחילים,
טהור ובן-סופה, וקל רגלים.

בנשמתי שלי אנה לו משכנו,
ובו, בדם עורקיו, חיי שצפו כאשד.
כסהרור ותם אבדתי רסנו,
ואל צוקי חיי טפס הוא עד אין ישע.

ידענו דומיה, גם לנו לרעים
צופה על מפתנה שעת פקדה וחרב.
על כו אפלו עם לילה תלחלינו הפרועים,
על כו יפתה האש על החופים לעת הערב.

חיים גורי

הכל ישוב אל המצולות וזלת הקצף הלבן.
גרות הלילה דעכו, הידידות האהבה
הנעורים שבאו פתע אל סופם.

נתן יונתן

ילדי נודף שלום.
כשאני רכוז מעליו,
זה לא רק ריח הסבון.

כל האנשים היו ילדים שנדפו שלום.
(ובכל הארץ לא נשאר
אף גלגל טחנה אחת שיסתובב.)

הו, הארץ הקרועה כבגדים
שאין להם תקווה.
אבות קשים ובודדים גם במערות המכפלה.
דממה חשוכה בנים,

ילדי נודף שלום.
רחם אמו הבטיחה לו
מה שאליהם אינו יכול
להבטיח לנו.

האם כל זה צער? אני חושב
כן. "בבנין הארץ תנחמו". כמה
זמן אפשר לבנות את הארץ
כדי להשיג בתחרות הנוראה
המשלשת בין נחמה ובנין ומות?
כן, כל זה צער. אבל
להשאיר קצת אהבה ולוקה תמיד,
כמו בחדר של תינוק ישן, נורה קטנה,
בלי שידע מהו האור
ומהיכן הוא, אף זה נותן
לו בטחון מעט ואהבה שקטה.

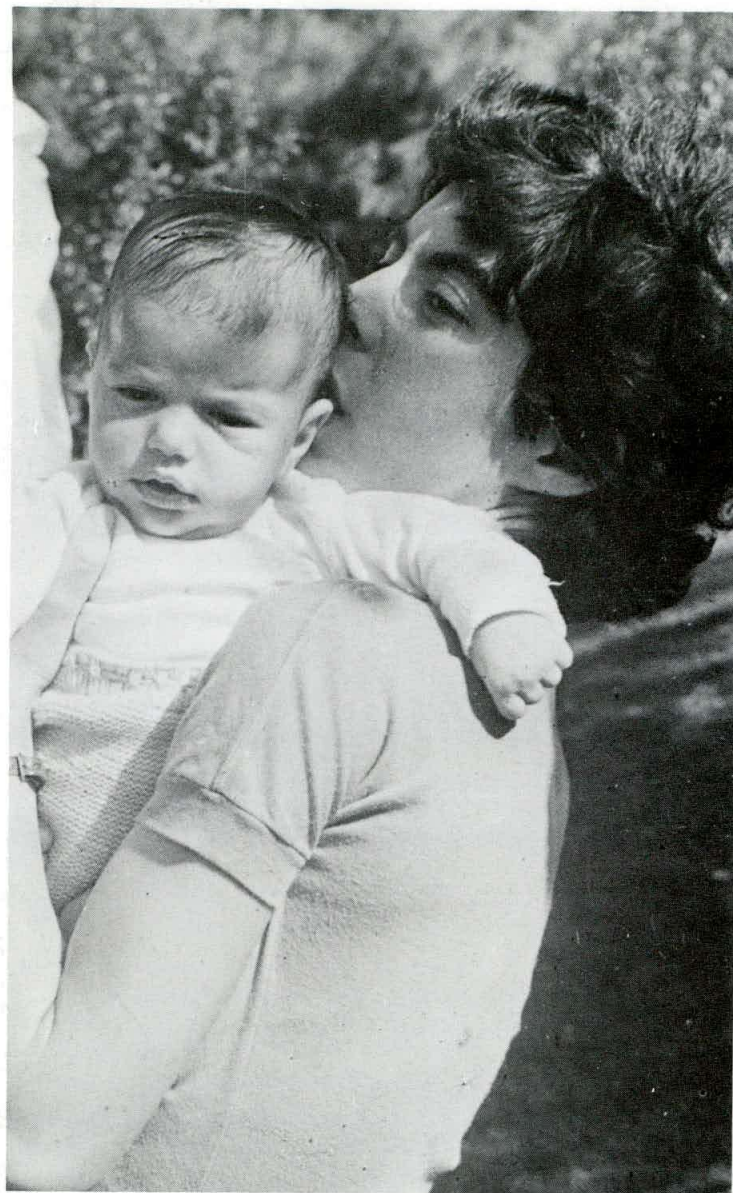
יהודה עמיחי

לוטפת כל תמרור
 בדרך, גבעת הכלניות על בית
 הקברות המסלמי — פעם שקענו כאן
 בגשם, הציצה רק הכתבת על השקת "ואם
 צמא השקהו מים" — נארבות העשן
 ותחנת השאיבה, והשקד הפורח ליד
 החאן בדרך
 לירושלים.

הם אומרים שאין טעם ללדת
 בנים בארץ
 הזאת.

— רק פעם ולו אחת
 יחידה לאחז בכפו הקטנה
 ולקטף כלניות
 על הגבעה.

ש. שפרה

הבופור

כי לא היה הכדל רב בין צחלת מצביעי "התחיה"

לבין שמחת חבני "השומר הצעיר" • •

אני מקנה שהבופור לא יהיה "חלק מארץ"

ישראל" ולא נקדש את אבניו ומגדליו • ודי

לנו כי דגל ארו הלכנו מתנופה בגאון עליו •

הוא זר והוא נכרי ובעיני הוא גר ולא תושב

• ואם נחמד אותו — הרי יהיה זה קאלו נשפך

שם דמנו לשוא • ואנא זכרו את מודעת האכל

שראוי כי תחרת על כל טנק וכל מצב: •

"על רס"ן גוני תרניק שנפל בקבוש הבופור

אבלה תנועת 'שלום עקש' • •

הוא הביט אל תוך תחצרות, אל תוך הסלונות

• הוא ראה את כל חיינו שם דרך כל הפגנות •

הוא רבץ על ראש ובתוך ראש האנשים כמו

מפלצת שתחת משחור • והוא היה סמל המלחמה

הזאת — הבופור • •

ושנאו אותו ושטמו אותו במלים ובמבטים •

ותלמו אותו בפתח הילדים במקלטים • ואפשר

לשאת עלה זית אל כל העולם כיונה • אבל

המבצר הזה היה הסיוט גם של הקבוצים ולא

רק של קרית-שמונה • ועקשו בצאתם מתוך

קירות הבטון אל האור ואל האויר • נדמה לי

אָבן ירוּשָׁלַיִם שְׁבָהָר
לֵילָה שְׁמָנוּ לְמִרְאֵשׁוֹת חִלּוּמֹתֵינוּ,
אָבן ירוּשָׁלַיִם שְׁבָהָר.

עַל הַבּוֹר כְּרִינוּ בְּקֹר
הַצְבֵּנוּהָ:
אָבן ירוּשָׁלַיִם שְׁבָהָר.

אלעזר גרנות

גוני הרניק בן מאיר ורעיה, אחיהם הבכור של רוני, דנה ונועה נולד בירושלים בשנת 1956. גדל בשכונת 'רסקו' ולמד בביה"ס העממי ע"ש יוסף לוריא. בשנים 1967-1969 נסע עם הוריו לשבדיה. בשנת 1972 נהרג אביו המוסיקאי מאיר הרניק בתאונת דרכים. גוני למד בתיכון שליד האוניברסיטה, היה חניך, מדריך וראש-גדוד בשבט 'מודיעין' בירושלים. התגייס לסיירת גולני ב-1974. גמר את מסלול הסיירת וסיים קורס קצינים בנובמבר 76. היה מ"מ ומ"פ בגדודים, קמב"צ חטיבה, ונתמנה למפקד הסיירת בשנת 1980 בדרגת רב-סרן. עמד להשתחרר מהצבא ב-6.6.82. ביום זה נהרג על הבופור אותו כבשה הסיירת בפיקודו.

